

mark, aldeles ingen Mangel paa Heste til Harens Brug, og ikke heller kan her nogenfinde blive Mangel derpaa. Men ved denne fordoblede gamle Foranstaltning at holde overflødige Heste paa Statens og Harkornets Regning i Fredsaaer, om ogsaa disse Fredsaaer vare i 100 Aar eller bestandigt, det vil bestindes at være en saa uoeconomist og overdaadig Statshusholdning, at, om vi ikke strar gaae derfra, saa vil der snart komme Eftermand efter os, der vilde sætte sig derimod.

Indenrigsministeren: Den sidste ærede Taler feiler visse, naar han mener, at det er den eneste Forskiel, der er mellem Foderheste og Districtsheste, at Staten yder en rimeligere Godtgjørelse, for hvad deres Underhold vil koste; det er derved overseet, at Staten ogsaa har Ansvar for Foderhestene, at, naar Foderhestene døe eller omkomme, da falder Tabet paa Staten, og ikke paa Districtet, med mindre Districtet har gjort sig skyldigt i en beviislig Forsømmelse, hvilket jo er Noget, der kun i ganske enkelte Tilfælde vil indtræffe. Altsaa den egentlige Udredning, Suppleringen af den Hest, der forgaaer, paahviler ved Foderhestene Staten og ikke Districtet, og det er selvfølgelig en meget lettere Byrde end den, Districtshestene maa medføre. Forøvrigt er det ogsaa mærkeligt, at man kan frygte for, at der ved Loven, saaledes som den foreligger, skulde indføres et Forhold, der kunde være i 100 Aar, som den sidste ærede Taler har bemærket, eller i 5 til 6 Aar, som den foregaaende Taler har anført; thi det hedder jo udtrykkeligt i § 23, at det Hele kun indføres, indtil Omorganisationen af Haren er foregaaet; det er altsaa en ganske midlertidig Foranstaltning. Den sidste ærede Taler har meent, at det var let at ordne Sa-

gen efter Hensynet til, hvad der behøves af Hestehold, og hvad der ikke behøves; men det er netop det, der for Diebliffet ikke er saa ganske let at bedømme, ligesom det ogsaa er klart, at en pludselig Realisation af Hestene ogsaa kunde medføre meget betydelige Tab. Naar man seer Opgivelser andetsteds fra, saa vil man finde angivet, hvorledes en anden Stat ved pludselig at sælge Heste, som den for kort Tid siden har anskaffet, har lidt et Tab af 50 pCt. eller Halvdelen af den Sum, som var medgaaet til Hestenes Anskaffelse. Nu er det klart, at Armeen ikke behøver saamange Heste, som den har, at den endog meget væsentlig kan forringe Antallet, hvorfor vistnok ogsaa nogen Realisation allerede er begyndt, og navnlig vil man blive af med et vist Antal Heste, forsaavidt man allerede har afleveret til de hidtilværende Udredere; det Antal Heste, som Armeen har havt, har jo været overmaade betydeligt, og det kan jo ikke være mindste Tvivl underkastet, at det kan betydeligt reduceres, men hvorlænge det kan være, og om det muligt ved Armeeargamentationen kan være fornødent at forbeholde til Armeens frie Disposition nogle flere Heste end de 1728 Districtsheste foruden de egentlige Stamheste, det er det, som man har troet for. Diebliffet ikke godt kunde afgjøres, hvorfor man har villet give Krigsministeriet en ansvarlig Bemyndigelse til, forsaavidt Ministeriet ansaae det fornødent, indtil Armeens Omorganisation at udsætte et saadant Antal Heste i Districterne. Det er jo en Selvsølge, at vedkommende Ministerium maa være ansvarligt for Udøvelsen af denne Bemyndigelse, og ikke maa kunne eller ville udøve den i et større Omfang, end der virkelig er Trang til.